ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL της 28ης Μαΐου 1980 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Οι διάδικοι της κύριας δίκης διαφωνούν ως προς το ποσό παροχής ανικανότητας προς εργασία που πρέπει να υπολογίζεται κατά το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου της 14ης Ιουνίου 1971 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας.

Ο προσφεύγων της κύριας δίκης, γεννηθείς στις 15 Ιουλίου 1937, είναι Βρετανός υπήκοος, κάτοικος Γερμανίας. Το Δεκέμβριο 1975, προσεβλήθη από επαγγελματική ανικανότητα προς εργασία κατά την έννοια της παραγράφου 23 του γερμανικού νόμου περί ασφαλίσεως αναπηρίας-γήρατος των μισθωτών, του Angestelltenversicherungsgesetz, εν συντομία «AVG», της 23ης Φεβρουαρίου 1957 (*Bundesgesetzblatt* I, σ. 88) όπως τροποποιήθηκε για τελευταία φορά στις 12 Δεκεβρίου 1977 (*Bundesgesetzblatt* I, σ. 2557). Μέχρι τότε, ο προσφεύγων είχε καταβάλει στο γερμανικό ασφαλιστικό ταμείο αναπηρίας-γήρατος των μισθωτών 24 μηνιαίες εισφορές, και ως εκ τούτου δεν είχε συμπληρώσει την περίοδο αναμονής των 60 μηνών που απαιτεί το άρθρο 23, παράγραφος 3, του AVG. Εκτός από αυτές τις εισφορές, ο προσφεύγων της κύριας δίκης μπορούσε ωστόσο να επικαλεστεί συμπλήρωση 248 μηνών ασφαλίσεως στη Μεγάλη Βρετανία, οι οποίοι πρέπει να ληφθούν υπόψη για την κτήση του δικαιώματος επί των παροχών δυνάμει του άρθρου 45, του κανονισμού 1408/71.

Κατόπιν αιτήσεώς του, το γερμανικό ασφαλιστικό ταμείο αναπηρίας-γήρατος των μισθωτών (το «Bundesversicherungsanstalt für Angestellte»), καθού η προσφυγή, του χορήγησε παροχή ανικανότητας προς εργασία από τον Ιανουάριο 1976, υπολογισμένη κατά τους όρους του άρθρου 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71. Οι εν λόγω διατάξεις, όπως έχουν τροποποιηθεί με την Πράξη Προσχωρήσεως, έχουν ως εξής:

«(2) ....

α) Ο φορέας υπολογίζει το θεωρητικό ποσό της παροχής, την οποία θα ηδύνατο να διεκδικήσει ο ενδιαφερόμενος, αν όλες οι περίοδοι ασφαλίσεως και κατοικίας που πραγματοποιήθηκαν υπό τις νομοθεσίες των κρατών μελών στις οποίες είχε υπαχθεί ο μισθωτός ή μη μισθωτός είχαν πραγματοποιηθεί στο σχετικό κράτος μέλος και υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζεται από τον εν λόγω φορέα κατά την ημερομηνία εκκαθαρίσεως της παροχής. Αν, κατά τη νομοθεσία αυτή, το ποσό της παροχής είναι ανεξάρτητο της διαρκείας των περιόδων που πραγματοποιήθηκαν, το ποσό αυτό

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

λαμβάνεται ως το θεωρητικό ποσό που αναφέρεται στην παρούσα περίπτωση·

β) ο φορέας προσδιορίζει κατόπιν το πραγματικό ποσό της παροχής βάσει του θεωρητικού ποσού που αναφέρεται στο προηγούμενο εδάφιο, κατ' αναλογία προς τη διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως ή κατοικίας που πραγματοποιήθηκαν προ της επελεύσεως του κινδύνου, υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζει, εν σχέσει προς τη συνολική διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως και κατοικίας που πραγματοποιήθηκαν προ της επελεύσεως του κινδύνου υπό τις νομοθεσίες όλων των σχετικών κρατών μελών.»

Κατά τον υπολογισμό του θεωρητικού ποσού της παροχής κατά την έννοια του στοιχείου α, το γερμανικό ταμείο αναπηρίας-γήρατος των μισθωτών έλαβε υπόψη συμπληρωματική περίοδο 199 μηνών, εκτός των 24 μηνών ασφαλίσεως στη Γερμανία και των 248 μηνών ασφαλίσεως στην Αγγλία. Στηρίχθηκε προς το σκοπό αυτό στην παράγραφο 37 του AVG, κατά το οποίο, στην περίπτωση ασφαλισμένων που προσβάλλονται από επαγγελματική ανικανότητα προ της συμπληρώσεως του 55ου έτους της ηλικίας τους, πρέπει, κατά τον καθορισμό των ετών ασφαλίσεως που λαμβάνονται υπόψη, να προστίθεται στις περιόδους ασφαλίσεως και στις περιόδους διακοπής που συμπληρώθηκαν η περίοδος που αρχίζει από τον ημερολογιακό μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου επήλθε ο ασφαλιστικός κίνδυνος μέχρι του τελευταίου ημερολογιακού μηνός του 55ου έτους της ηλικίας του ασφαλισμένου. Αυτός ο υπολογισμός κατέληξε σε ετήσια θεωρητική σύνταξη 11 270,66 DM (γερμανικών μάρκων).

Αντιθέτως, για τον υπολογισμό του πραγματικού ποσού της παροχής, το γερμανικό ασφαλιστικό ταμείο αναπηρίας-γήρατος των μισθωτών δεν έλαβε υπόψη, ως περιόδους ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν στη Γερμανία, παρά μόνο τους 24 μήνες καταβολής εισφορών υπό τη γερμανική νομοθεσία, μη λαμβάνοντας υπόψη τη συμπληρωματική περίοδο. Έτσι η σχέση prorata temporis ήταν 24: 24 + 248, δηλαδή το πράγματι οφειλόμενο ποσό βάσει αυτής της μεθόδου υπολογισμού ήταν το 8,82% του θεωρητικού ποσού, ήτοι 82,90 DM μηνιαίως.

Ο προσφεύγων της κύριας δίκης θεωρεί, αντιθέτως, ότι η συμπληρωματική περίοδος πρέπει να ληφθεί υπόψη και για τον υπολογισμό των περιόδων ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν υπό τη γερμανική νομοθεσία. Η σχέση prorata temporis θα έπρεπε, κατ' αυτόν, να είναι η ακόλουθη: 24 + 199: 272 + 199, πράγμα που αντιστοιχεί σε ποσοστό 47% του θεωρητικού ποσού.

Όταν τόσο η διοικητική ένσταση, η προσφυγή ενώπιον του Sozialgericht Φραγκφούρτης και η έφεση ενώπιον του Sozialgericht του ομόσπονδου κράτους Hesse δεν καρποφόρησαν, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση «αναθεωρήσεως» ενώπιον του Bundessozialgericht, του οποίου το δεύτερο τμήμα, με Διάταξη της 19ης Σεπτεμβρίου 1979, ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχουν οι εκφράσεις "περίοδοι ασφαλίσεως που πραγματοποιήθηκαν" και "περίοδοι ασφαλίσεως που πραγματοποιήθηκαν προ της επελεύσεως του κινδύνου", οι περιλαμβανόμενες στο άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχεία α και β, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, την έννοια ότι αφορούν και τις εξομοιούμενες προς ασφαλιστικές περιόδους, κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο ιη του κανονισμού, οι οποίες δεν μπορούν να αρχίσουν παρά από τη στιγμή της επελεύσεως

του κινδύνου, πρέπει όμως να προστίθενται στις περιόδους ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν κατά τη στιγμή επελεύσεως του κινδύνου — όπως είναι η περίπτωση της συμπληρωματικής περιόδου ("Zurechnungszeit") κατά την έννοια του άρθρου 37 του γερμανικού νόμου AVG — για τη λήψη νέας συντάξεως;»

Σχετικώς, λαμβάνω την ακόλουθη θέση:

Αυτό που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς των διαδίκων είναι η έννοια που πρέπει να δοθεί στις λέξεις «κατ' αναλογία προς τη διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως ή κατοικίας που πραγματοποιήθηκαν προ της επελεύσεως του κινδύνου, υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζει» που αναφέρονται στο άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο β, του κανονισμού 1408/71.

Ο προσφεύγων της κύριας δίκης θεωρεί ότι οι περίοδοι ασφαλίσεως για τις οποίες γίνεται λόγος σ' αυτή τη διάταξη και που πρέπει να έχουν συμπληρωθεί προ της επελεύσεως του κινδύνου, αφορούν επίσης και τις συμπληρωματικές περιόδους κατά την έννοια της παραγράφου 37 του AVG, λαμβανομένου υπόψη του ορισμού που δίδεται στις «περιόδους ασφαλίσεως» από το άρθρο 1, στοιχείο ιη του προαναφερθέντος κανονισμού, οι οποίες συμπληρωματικές περίοδοι συνιστούν ιδιαιτερότητα του εσωτερικού δικαίου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Η εν λόγω ερμηνεία της οικείας διατάξεως ενισχύεται επίσης συγχρόνως από το πνεύμα και το σκοπό αυτής. Η νομική θέσπιση της συμπληρωματικής περιόδου, κατά την έννοια της παραγράφου 37 του AVG, αποσκοπεί στην ευνοϊκή μεταχείριση του ασφαλισμένου ο οποίος, σε σχετικώς προχωρημένη ηλικία, πλήττεται από επαγγελματική ανικανότητα προς εργασία ή προς προσπορισμό κερδών. Προκειμένου να θέσει στη διάθεση αυτών των προσώπων επαρκή σύνταξη για να διασφαλίσουν τη συντήρησή τους σε όλο το αναγκαίο μέτρο, ο νομοθέτης τους τοποθετεί σε κατάσταση ισοδύναμη με αυτή που θα ήταν η κατάστασή τους αν είχαν καταβάλει εισφορές μέχρι της συμπληρώσεως του 55ου έτους της ηλικίας τους. Το άρθρο 46, του κανονισμού 1408/71 έχει ως μόνο σκοπό την πραγματοποίηση εύλογης και ρεαλιστικής κατανομής του βάρους της συντάξεως μεταξύ των διαφόρων εθνικών αρμοδίων φορέων, όχι όμως να αντικαταστήσει τις προθέσεις του εθνικού δικαστή επί θεμάτων κοινωνικής πολιτικής που διαφαίνονται στη διάταξη της παραγράφου 37 του AVG.

Το καθού της κύριας δίκης θεωρεί, αντιθέτως, ότι συμπληρωματική περίοδος την οποία αφορά η παράγραφος 37 του AVG δεν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη παρά μόνο για τον υπολογισμό του θεωρητικού ποσού. Αυτή η αντίληψη ενισχύεται με την απόφαση 95 της διοικητικής επιτροπής για την κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων (Abl C 99 της 23.8.1974, σ. 5). Αντιστοιχεί όχι μόνο στη διατύπωση της διατάξεως, αλλά και στην τελολογική της σύλληψη. Έτσι, συμπληρωματική περίοδος την οποία αφορά η παράγραφος 37 του AVG δεν αποτελεί πράγματι συμπληρωθείσα περίοδο ασφαλίσεως, αλλά συνιστά απλώς παράγοντα που καθορίζει λογικά το ποσό της συντάξεως, βασιζόμενη επί σκέψεων καθαρώς κοινωνικής πολιτικής και που προορίζεται στο να διασφαλίσει ελαχίστη σύνταξη σ' αυτούς που πλήττονται από αναπηρία σε ηλικία κάπως προχωρημένη, χωρίς να έχουν την υποχρέωση καταβολής των εισφορών που συνήθως είναι αναγκαίες για την κτήση του δικαιώματος επ' αυτής της συντάξεως.

Επομένως, παρόλον ότι συμπληρωματική περίοδος αποτελεί πράγματι συμπληρωθείσα περίοδο ασφαλίσεως, τίποτα δεν επιτρέπει να μη λαμβάνεται υπόψη το τμήμα της

παροχής που αντιστοιχεί σ' αυτή κατά τον υπολογισμό του θεωρητικού ποσού κατά το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α, του εν λόγω κανονισμού, δεδομένου ότι ο κανονισμός έχει ως σκοπό, όπως ιδίως προκύπτει από τη δεύτερη φράση της εξεταζόμενης διατάξεως, να λαμβάνονται υπόψη κατά το μέτρο του δυνατού προς το σκοπό του υπολογισμού του θεωρητικού ποσού όλοι οι παράγοντες που καθορίζουν το ποσό της εθνικής συντάξεως. Όμως, το έτσι επιτυγχανόμενο θεωρητικό ποσό δεν πρέπει να καταβάλλεται παρά εν μέρει, σύμφωνα με το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο β. Η καθοριστική περίοδος για το ποσό που πρέπει να καταβάλλεται από τον αρμόδιο φορέα κράτους μέλους πρέπει να είναι η πράγματι συμπληρωθείσα περίοδος ασφαλίσεως μέχρι της επελεύσεως κινδύνου. Η διάταξη είναι εδώ η έκφραση του «απλού συντονισμού» των συστημάτων, που έχει πραγματοποιηθεί μέχρι τώρα εντός της Κοινότητας. Οποιαδήποτε άλλη νομική αντίληψη θα κατέληγε σε ανισότητα μεταχειρίσεως των κρατών μελών, των οποίων η αντίστοιχη νομοθεσία περί ασφαλίσεως αναπηρίας-γήρατος επιφυλάσσει μεταχείριση κάθε φορά διαφορετική σε όμοια κατάσταση, όπως είναι αυτή της πρόωρης αναπηρίας.

Η Επιτροπή, τέλος, θεωρεί ότι το πρόβλημα της νομικής φύσεως της συμπληρωματικής περιόδου την οποία αφορά η παράγραφος 37 του AVG είναι, εν τέλει, ζήτημα ερμηνείας του γερμανικού εθνικού δικαίου και όχι του κοινοτικού. Στην περίπτωση που ο Γερμανός νομοθέτης θεωρεί αυτή τη συμπληρωματική περίοδο ως περίοδο ασφαλίσεως, αυτή θα έπρεπε να θεωρείται ως συμπληρωθείσα κατά τη στιγμή επελεύσεως του κινδύνου και να θεωρείται ως εκ τούτου ως περίοδος συμπληρωθείσα προ της επελεύσεως του κινδύνου. Λαμβανομένων υπόψη των προβληθέντων επιχειρημάτων, η Επιτροπή τείνει ωστόσο στο να θεωρήσει τη συμπληρωματική περίοδο ως μέθοδο υπολογισμού που δεν δεσμεύει παρά το γερμανικό αρμόδιο φορέα. Άλλωστε, αυτή η ερμηνεία δεν ανατρέπεται ούτε από την απόφαση 95 της επιτροπής, της οποίας το κείμενο φαίνεται επιπλέον να συνηγορεί υπέρ του γεγονότος ότι η διοικητική επιτροπή θεωρεί, και αυτή, εν τέλει τέτοιες πλασματικές περιόδους ως στοιχεία υπολογισμού και όχι ως περιόδους ασφαλίσεως. Ακόμα και αν η συμπληρωματική περίοδος θεωρηθεί ως απλό στοιχείο υπολογισμού, θα έπρεπε να λαμβάνεται πλήρως υπόψη προς το σκοπό υπολογισμού του θεωρητικού ποσού επί του οποίου πρέπει να βασίζεται ο αρμόδιος γερμανικός φορέας, με συνέπεια ότι ο εν λόγω φορέας οφείλει στον ενδιαφερόμενο παροχή 9% βάσει των 471 μηνών ασφαλίσεως.

Θεωρώ, και εγώ, ότι το πρόβλημα της νομικής φύσεως της συμπληρωματικής περιόδου δεν μπορεί να εκτιμηθεί παρά σε συνάρτηση με το εσωτερικό δίκαιο και ότι, συνεπώς, ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων. Το ίδιο συμβαίνει όσον αφορά το αν η συμπληρωματική περίοδος, στην περίπτωση κατά την οποία αποτελεί ή περίοδο ασφαλίσεως ή περίοδο εξομοιούμενη προς αυτήν, πρέπει να θεωρείται ως συμπληρωθείσα πριν ή μετά την επέλευση του κινδύνου. Αυτό σαφώς προκύπτει από το άρθρο 1, στοιχείο ιη του κανονισμού 1408/71, που δίδει τον ορισμό των «περιόδων ασφαλίσεως» για την εφαρμογή του κανονισμού κατά τρόπο πολύ ευρύ και σε σχέση με το εθνικό δίκαιο ορίζοντας ότι:

«Ως περίοδοι ασφαλίσεως νοούνται οι περίοδοι εισφορών, απασχολήσεως, ή μη μισθωτής δραστηριότητας που καθορίζονται ή αναγνωρίζονται ως περίοδοι ασφαλίσεως από τη νομοθεσία υπό την οποία επραγματοποιήθησαν, ή θεωρούνται ότι επραγματοποιήθησαν, καθώς και κάθε εξομοιούμενη προς αυτές περίοδος, κατά το μέτρο που αναγνωρίζεται από τη νομοθεσία αυτή ως ισοδύναμη προς περίοδο ασφαλίσεως.»

Έπεται ότι ο νομοθέτης, ο οποίος είναι αρμόδιος για την κατανομή του βάρους της συντάξεως μεταξύ των ενδιαφερομένων αρμοδίων φορέων παραπέμπει, για την κατανομή αυτή, στο εσωτερικό δίκαιο. Επομένως, εναπόκειται στο γερμανικό δικαστήριο να αποφασίσει αν η συμπληρωματική περίοδος πρέπει να θεωρείται ως περίοδος εξομοιούμενη προς περίοδο ασφαλίσεως.

Πρέπει να ληφθεί υπόψη σχετικώς ότι δεν αμφισβητείται ότι η συμπληρωματική περίοδος περιλαμβάνεται στον υπολογισμό του θεωρητικού ποσού της παροχής σύμφωνα με το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71, το οποίο προβλέπει ότι «όλες οι περίοδοι ασφαλίσεως και κατοικίας που πραγματοποιήθηκαν» υπό τις νομοθεσίες των κρατών μελών πρέπει να λαμβάνονται υπόψη. Κατά τη δεύτερη φράση αυτής της διατάξεως, το ποσό αυτό λαμβάνεται ως το θεωρητικό ποσό στην περίπτωση που είναι ανεξάρτητο της διαρκείας των περιόδων που πραγματοποιήθηκαν κατά το εθνικό δίκαιο.

Εξάλλου, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι, αντιθέτως προς τη γνώμη του καθού της κύριας δίκης, το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο β δεν λαμβάνει υπόψη τις πράγματι συμπληρωθείσες περιόδους προ της επελεύσεως του κινδύνου, όπως προκύπτει από την ίδια τη διατύπωση αυτής της διατάξεως. Επίσης, δεδομένου ότι οι πλασματικές περίοδοι δεν συνεπάγονται υποχρέωση καταβολής εισφορών πρέπει και οι περίοδοι διακοπής να λαμβάνονται υπόψη κατά τον υπολογισμό του πραγματικού ποσού της παροχής.

Τέλος, το να περιληφθεί συμπληρωματική περίοδος στον υπολογισμό του πραγματικού ποσού της παροχής κατά την έννοια του άρθρου 46, παράγραφος 2, στοιχείο β, δεν είναι αντίθετο προς την απόφαση 95 της διοικητικής επιτροπής κατά την οποία «der zuständige Träger eines Mitgliedstaats, nach dessen Rechtsvorschriften die Höhe der Leistungen unter Berücksichtigung fiktiver Zeiten nach Eintritt des Versicherungsfalls festgestellt wird, ... diese Zeiten nur bei der Berechnung des theoretischen Betrages nach Artikel 46 Absatz 2 Buchstabe a der Verordnung (EWG) Nr. 1408/71 [berücksichtigt], nicht aber bei der Berechnung des tatsächlichen Betrages nach Artikel 46 Absatz 2 Buchstabe b dieser Verordnung». Το κείμενο αυτής της αποφάσεως σε γερμανική γλώσσα, το οποίο δεν είναι απολύτως σαφές επ' αυτού του σημείου μπορούσε να στηρίξει την υπόθεση ότι οι πλασματικές περίοδοι που καθορίζονται μετά την επέλευση του κινδύνου δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη παρά για τον υπολογισμό του θεωρητικού ποσού που αναφέρεται στο στοιχείο α. Αντιθέτως, το κείμενο αυτό στις άλλες κοινοτικές γλώσσες, που είναι σαφείς, δείχνουν ωστόσο χωρίς αμφιβολία ότι μόνον οι περίοδοι των οποίων η διάρκεια καθορίζεται *πλασματικά* ως μεταγενέστερες της επελεύσεως του κινδύνου δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό του πραγματικού ποσού κατά το στοιχείο β. Έτσι, για παράδειγμα, το γαλλικό κείμενο έχει ως εξής: «L'institution compétente d'un Etat membre dont la législation prévoit que le montant des prestations est établi en tenant compte de périodes fictives postérieures à la réalisation du risque ...». Ως προς το αγγλικό κείμενο, αυτό έχει ως εξής: «The competent institution of a Member State whose legislation provides that the amount of benefits must be determined by taking into account periods presumed to have been completed after the occurrence of the event insured against ...». Επιπλέον, οι σκέψεις του Bundessozialgericht αποδεικνύουν ακριβώς ότι θα αποτελούσε πλάνη κατά το γερμανικό δίκαιο να θεωρηθεί μία περίοδος ως πλασματική διότι δεν παρήλθε ακόμη.

Καταλήγω έτσι στο συμπέρασμα ότι το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχεία α και β, του

κανονισμού 1408/71 έχουν την έννοια ότι η συμπληρωματική περίοδος, την οποία αφορά η παράγραφος 37 του AVG, όταν πρέπει να θεωρείται κατά το γερμανικό δίκαιο ως συμπληρωθείσα περίοδος ασφαλίσεως, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη τόσο για τον υπολογισμό του θεωρητικού ποσού βάσει του στοιχείου α όσο και για τον καθορισμό του πραγματικού ποσού κατά το στοιχείο β. Δεν βλέπω να υφίστανται επιτακτικοί λόγοι κοινοτικού δικαίου που θα απαιτούσαν να θεωρείται η συμπληρωματική περίοδος όχι ως περίοδος ασφαλίσεως κατά την έννοια της αναφερθείσας διατάξεως, αλλά απλώς ως στοιχείο υπολογισμού. Ειδικότερα, δεν βλέπω κανένα λόγο για να θεωρήσω ότι η συμπληρωματική γερμανική περίοδος συνιστά άτυπο φαινόμενο εθνικού δικαίου, γεγονός που θα επέτρεπε οι παροχές που απορρέουν από αυτό να βαρύνουν αποκλειστικά τον αρμόδιο γερμανικό φορέα. Αντιθέτως προς ό,τι σκέπτεται η Επιτροπή, αυτή η γνώμη δεν βρίσκει έρεισμα στην απόφαση 95 της διοικητικής επιτροπής. Τέλος, ματαίως επίσης, κατά τη γνώμη μου, θα γινόταν επίκληση της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως 50/75 (Caisse de pension des employés privés κατά Helga Massonet, απόφαση της 25.11.1975, Slg 1975, σ. 1473), στην οποία επρόκειτο, μεταξύ άλλων, περί της μη νόμιμης «επικαλύψεως» περιόδων ασφαλίσεως κατά το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 του Συμβουλίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1958 περί κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινουμένων εργαζομένων (Abl 30 της 16.12.1958, σ. 561), για να αποδειχθεί ότι η συμπληρωματική περίοδος της παραγράφου 37 του AVG πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την κατανομή του βάρους της συντάξεως μεταξύ διαφόρων αρμοδίων φορέων ως απλή μέθοδος υπολογισμού.

Έτσι, προτείνω να δοθεί στο υποβληθέν από το Bundessozialgericht ερώτημα η ακόλουθη απάντηση:

Οι όροι «περίοδοι ασφαλίσεως που πραγματοποιήθηκαν» και «περίοδοι ασφαλίσεως που πραγματοποιήθηκαν προ της επελεύσεως του κινδύνου», οι οποίοι αναφέρονται αντιστοίχως στο άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α και στοιχείο β του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, έχουν την έννοια ότι μπορεί επίσης να αφορούν εξομοιούμενες περιόδους κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο ιη, του κανονισμού οι οποίες, δυνάμει των εθνικών νομοθετικών διατάξεων, πρέπει να προστίθενται στις πράγματι συμπληρωθείσες κατά την επέλευση τού κινδύνου περιόδους ασφαλίσεως.